

1 MAART 1924

No. 5

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Het land is bevekt vanwege zijne inwoners, want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzetting, zij vernietigen het eeuwig verbond.

Jesaja 24 : 5

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. 1)

IV.

De Herstelling voorspeld.

De groote algemeene afval, welke wij in 't kort beschreven hebben, werd door vele oude profeten voorspeld. In beide, Oud- en Nieuw-Testament, kunnen passelijke verwijzingen naar een algemeen afval gevonden worden, want de profeten van ouds — bijzonder verkozen mannen, welke spraken zooals zij door den Heiligen Geest gedreven werden — voorzagen duidelijk, dat zelfs de eenvoudige woorden van Jezus veranderd zouden worden, al mochten zij Zijn bediening aannemen.

En zooals de profeten den afval voorzagen, voorzagen en voorspelden zij alzoo de luisterrijke herstelling. De gezegende toestand die gewenscht zou worden ten tijde van de herstelling, werd door den Heere aan Jeremia beschreven. De Heere God zoude een nieuw verbond met Zijn volk maken. In die dagen dat de wet des Heeren in het „binnenste” van het volk gegeven zou worden, zouden zij „niet meer, een iegelijk zijnen naaste en een iegelijk zijnen broeder leeren, zeggende: „Kent den Heere”, want zij zouden Hem allen kennen, van hunnen kleinste af tot hunnen grootste toe²⁾). Hoever wij nog in de moderne, christelijke wereld verwijderd zijn van den toestand, die hier beschreven wordt, is noodeloos te verhalen. Het

1) Deze verhandeling, geschreven door Apostel Osborne J. P. Widtsøe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

2) Jeremia 31 : 31-34.

beloofde nieuwe verbond wordt voorzeker niet door een iegelijk in 't algemeen aangenomen. De dag moet nog aanbreken, dat de verschillende sekten zullen staken om met elkander te twisten, zeggende: „Kent den Heere!” De dag behoeft echter niet meer aan te breken, dat het nieuwe verbond ingeleid zal worden. Het is hier!

Koning Nebukadnézar had op zekeren nacht een wonderlijken droom. Hij zag voor hem een groot treffelijk beeld en deszelfs glans was uitnemend, maar zijn gedaante was schrikkelijk. Het hoofd van dit beeld was van goed goud; zijn borst en zijn armen van zilver; zijn buik en zijn dijen van koper; zijn schenkelen van ijzer; zijn voeten eensdeels van ijzer en eensdeels van leem en terwijl het beeld, in het droomgezicht, voor den koning stond, verscheen er een steen afgehouden zonder handen, die het beeld sloeg aan zijn voeten van ijzer en leem, en het vermaalde. Het leem, ijzer, koper, zilver en goud, waarvan het beeld gemaakt was, werden gelijk kaf van de dorschvloeren in de winden verspreid, maar de kleine steen werd tot eenen grooten berg, alzoo dat hij de geheele aarde vervulde.

Aan den Hebreuwschen profeet Daniël werd de uitlegging van dezen droom gegeven. De vier gedeelten, zoo zeide hij, die van goud, zilver, koper en ijzer gemaakt waren, stelden vier groote wereldrijken voor, welke verrijzen zouden. De eerste van hen — dat door het hoofd van goud voorgesteld werd — was Nebukadnézar's eigen rijk, het koninkrijk van Babylon. Daarna zou een ander koninkrijk opstaan, lager dan het eerste, het koninkrijk van de Meden en Perzen — voorgesteld door de borst en armen van zilver. Hierna zouden vervolgens twee andere komen — het koninkrijk van Alexander, een koninkrijk van koper, hetwelk heerschen zou over de geheele aarde; en het Romeinsche rijk, een rijk hard gelijk ijzer en sterk, zoodat het alles zou verbreken en vermalen. Ten laatste na den val van deze vier wereldrijken, zou de aarde verdeeld worden in vele koninkrijken, sommige sterk, sommige zwak, zooals de voeten en teenen van het beeld ten deele van pottenbakkersleem en ten deele van ijzer waren. „Doch in de dagen van die koningen”, zeide de profeet Daniël, „zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet verstoord zal worden; en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan.”¹⁾

Het is duidelijk en klaar, dat de steen, uitgehouwen zonder handen, de Kerk van Christus, het Koninkrijk van God was. Ten tijde van de mindere koninkrijken, die voortsproten vanuit de ruïnes van Rome, zou de steen verschijnen. Gedurende eenigen tijd na den val van Rome, zou het koninkrijk van God gevestigd worden.

1) Daniël 2 : 31-45.

Maar die dag zou moderne tijd zijn, en in deze periode leven wij nu. Zoo, volgens het visioen van koning Nebukadnézar en de uitlegging van den profeet Daniël, zou de God des hemels in onzen dag en eeuw Zijn koninkrijk onder de menschen vestigen. Dit is een duidelijke voorspelling van de herstelling van de Kerk van God.

In het boek van den profeet Maleachi, komen aanhalingen voor die onmiskenbaar naar een herstellingstijd verwijzen. De Heere belooft een boodschapper te zenden, voordat Hij tot Zijnen Tempel komen zal. Alleen de rechtvaardigen zullen den dag verdragen, want Hij zal zijn als het vuur eens goudsmids en als zeep der vollers ¹⁾. Eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal — als alle hoogmoedigen en al wie goddeloosheid doet als stoppelen zullen verbrand worden — belooft de Heere Elia te zenden om „het hart der vaderen tot de kinderen weder te brengen en het hart der kinderen tot hunne vaders”, opdat de aarde niet met een ban geslagen worde ²⁾. Dit zijn eveneens klare, duidelijke voorspellingen van een herstelling, gebeurtenissen voorzeggende die plaats zouden grijpen. En het is klaarblijkelijk dat — want het had voor dien tijd niet plaats gegrepen — de berg van het Huis des Heeren dan vastgesteld zal zijn in den top der bergen, en de volken tot hem toevloeien zullen om van des Heeren wegen te leeren. ³⁾

De tegenwerping moge geopperd worden, dat deze voorspellingen alle vervuld werden in de bediening van Jezus. Deze stelling kan echter niet verdedigd worden. De toestanden, beschreven in de voorspelling, bestonden niet ten tijde van Jezus' rondwandeling op de aarde. Ten eerste was het niet die groote en vreeselijke dag des Heeren, wanneer de hoogmoedigen en goddeloozen als stoppelen zouden verbranden, vervolgens kwam de Heere niet snellijk tot Zijnen Tempel; noch zat Hij als één louterende en het zilver reinigende. Bovendien was Rome ten tijde van Christus nog steeds in zijn dagen van luister. De voeten en teenen van Nebukadnézar's beeld waren nog niet voortgekomen. De tijd was nog niet aangebroken voor den steen om van den berg voort te rollen. Er was alzoo door Daniël voorspeld dat het koninkrijk van Christus, hetwelk hij zag gevestigd, in eeuwigheid niet meer verstoord, noch aan geen ander volk overgelaten zou worden. Jezus Zelf zeide tot het volk van Zijn tijd, omrede hun ongeloof: „Ik zeg ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en aan een volk gegeven, dat zijne vruchten voortbrengt.” ⁴⁾ Als derhalve het Koninkrijk van God, voorgesteld door den steen, gevestigd werd in de dagen van Jezus, moet één van beiden, Daniël of Jezus, vallen

1) Mal. 3 : 1-3.

2) Mal. 4 : 1-6.

3) Mich. 4 : 1-2.

4) Mattheus 21 : 42, 43.

als een valsch profheet. Sinds beiden heilige mannen Gods waren — en één van hen een God — kan het niet anders zijn of Daniëls voorspelling moest nog vervuld worden. Neemt de Schriften van eenig standpunt in oogenschouw, de gevolgtrekking blijft dezelfde: Alhoewel Jezus Zijn Kerk vestigde terwijl Hij op de aarde vertoefde, nochtans was het niet de vestiging, welke nimmer verstoord of aan een ander volk overgelaten zou worden. In de wijsheid van God was het in een ander tijdperk, dat Zijn Koninkrijk voor de laatste maal gevestigd zou worden, in een tijdvak dat de rechtvaardigen de overwinning over zonden zouden behalen en de Heere God ten laatste zoude komen om als Koning der koningen over de Zijnen te regeeren.

Dat tijdperk werd in een schoon visioen gezien door den geliefden discipel van Jezus. Johannes was op het eiland Patmos. Het was lang nadat de Heiland gekruisigd werd. De afval was alreeds begonnen. In een vreeselijk visioen werd het Johannes te aanschouwen gegeven hoe de Kerk vervolging moest verduren van hare vijanden en ten laatste in de woestijn zou vlieden om voor éénen langen tijd niet meer gezien te worden door den mensch. Nadat de afval geheel en de wereld voorbereid zou zijn, zoude de herstelling plaats vinden. Zes machtige engelen waren door Johannes gezien geworden. Daarna verscheen de zevende. Van hem schrijft Johannes: „En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk; zeggende met eene groote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.”¹⁾

Het is vanzelf sprekend dat, als er geen afval plaats gevonden had, het vliegen van een anderen engel in het midden des hemels niet noodig ware geweest om het Evangelie te herstellen, — noch aan eenige groep, noch aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk. Het is bewijs genoeg, dat deze toestand, daar hij door Johannes in visioen werd gezien, terwijl hij op het eiland Patmos vertoefde, niet vervuld konde worden tijdens de bediening van den Zaligmaker. Deze gebeurtenis behoorde aan de toekomst, een tijdperk, dat na de dagen van Johannes zoude aanbreken. Zij bevestigt de voorspelling van Daniël dat het koninkrijk van God gevestigd zoude worden gedurende eenigen tijd na den val van Rome. En de wijze waarop de herstelling zou plaats vinden wordt duidelijk openbaar: een engel zou vliegen in het midden des hemels, hebbende het eeuwig Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen.

1) Openbaringen, hoofdstukken: 12, 13 en 14.

Tot besluit moge het opgemerkt worden dat de herstelling, volgens de profeten, inderdaad een g e h e e l e herstelling zoude zijn — een wederoprichting aller dingen.

In een toespraak, die uitgesproken werd in Salomo's voorhof, voorspelde Petrus „de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond al zijner heilige profeten van alle eeuw”. 1) Petrus verstond dat er een herstelling moest plaats vinden, v o o r het einde der wereld — voordat Jezus de Christus wederom kon komen. Zonder twijfel was het deze herstelling waar Jezus van sprak toen Hij zeide: „En dit Evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.” 2)

De herstelling dan, zoowel als den afval, was een gedeelte van het algemeene plan. Zij moest noodzakelijkerwijze na den afval volgen. Niet alleen de groote afval, maar alzoo de luisterrijke herstelling werd duidelijk voorzien en voorspeld door de oude profeten. Het herstellingstijdperk zou in den tijd van de koningen komen, gedurende dien tijd welke het vierde groote wereldrijk zou volgen — de moderne tijd. En deze herstelling zou niet door menschelijke handen teweeggebracht worden, maar gelijk zijn aan een steen uitgehouwen zonder handen uit den berg.

(Wordt vervolgd).

HET BOUWEN VAN TEMPELEN.

Door Andrew Jenson.

De inwijding van den Tempel in Alberta, Canada, plaatst ons natuurlijkerwijze tegenover de vraag: Waarom bouwen wij tempelen en bouwden de kinderen Israëls en de Nephieten tabernakelen en tempelen? Wij allen weten dat God alomtegenwoordig is en overal op het aardrond gevonden kan worden; toch was het heel eenvoudig voor de profeten van ouds om in nauwere verbinding met God te gaan, op de toppen der bergen, in de bosschen, in de woestijn en overal waar er een gelegenheid geboden werd om buiten het gezelschap des menschen te komen, om, als het ware, een oogenblik met God alleen zijn. Maar het werd eveneens een gewoonte voor het volk van God in vroegere dagen, om heilige gebouwen op te richten die speciaal aan God gewijd waren, en in deze vergaderden de heiligen van verschillende tijden en genoten als een regel, een grootere uitstorting van den Geest des Heeren dan ergens anders. Daarom, bouwen de Heiligen der Laatste Dagen vergaderlokalen, wijkgebouwen, tabernakelen en Tempelen, welke voor heilige oogmerken den Heere worden toegewijd, en van deze gebouwen zijn de Tempelen de meest gewijde en heiligste.

1) Handelingen 3 : 21.

2) Mattheus 24 : 14.

Toen de kinderen Israëls onder Mozes' leiding, van het Egyptische slavenjuk bevrijd, met goed gevolg de Roode Zee waren doorgetrokken en de kust der woestijn, om den berg Sinai gelegen, bereikt hadden, werd de profeet Mozes, na met den Heere op den berg gesproken te hebben, bevolen om zijn volk een tabernakel te laten bouwen, waarin de twee steenen tafelen, waarop de tien geboden door den vinger Gods geschreven, heilig bewaard konden worden. Die tabernakel werd gevolgelijk gebouwd en werd bekend als „de tent van Jehova”; eveneens genoemd „het heiligdom” en de „Tabernakel der Vergadering”. Ten einde middelen voor zijnen bouw te krijgen contribueerden de kinderen Israëls, goud, zilver, koper, kostbare weefstoffen, zooals blauw, paarsch, rood en fijn wit linnen (dat van Egypte was meegebracht) ook een weefsel van geitenhaar (een product van hun eigen kudden), roodgekleurde vachten der rammen en dassenhuiden, kostbaar hout, het hout der wilde accasia's uit de woestijn zelve, olie, specerijen en wierook voor het zalven der priesters en het branden in den tabernakel, edelsteenen, zooals Onyxsteenen en de kostbare steenen voor de borstplaat van den Hoogepriester enz. Het schijnt, dat het volk het beroep op hun bijdragen zeer milddadig beantwoordde. De tabernakel bestond, toen hij opgericht was, uit een verplaatsbaar gebouw, bestemd om de heilige ark te bewaren, het symbool van Gods tegenwoordigheid en werd door een open ruimte omgeven. Deze ruimte, waarin de tabernakel stond, was een langwerpige vierkant, 150 : 75 voet lang en breed, of een afgesloten ruimte van ongeveer $\frac{1}{4}$ morgen land, met de lengte oost en west en de voorzijde naar het oosten gelegen. Het was omgeven door canvas, dat in het oosten „kannauts” genoemd werd. Deze canvas-omheining was 5 ellen hoog, door koperen pilaren opgehouden, die 7,5 voet van elkaar verwijderd stonden en waaraan het canvas met haken en banden van zilver vastgehouden werd (Ex. 26:9, enz.). Deze omheining was slechts aan de oostzijde onderbroken door den ingang, die 30 voet breed en gesloten was door gordijnen van kostbaar en in de prachtigste kleuren bewerkt fijn linnen. In de buitenste, op de oostelijke helft van het voorhof was het altaar voor brandoffer geplaatst, en tusschen dien en den tabernakel zelf was het waschvat, waarin de priesters hun handen en voeten wuschen, alvorens den tabernakel te betreden. De tabernakel zelf lag op het westelijk einde van deze omheining. Het was een langwerpige en rechthoekige gebouw, volgens Smith's Bijbelsch woordenboek, en had een afmeting van 45 voet in lengte, 15 voet in de breedte en 15 voet in de hoogte. Het inwendige was verdeeld in twee kamers, de eerste, of buitenkamer, was 30 voet lang en 15 voet breed, terwijl de binnenkamer 15 voet lang, hoog en breed was, zijnde nauwkeurig een kubiek. De eerste was de „Heilige plaats” of eerste tabernakel, en de tweede was „de heiligste plaats” of het „heilige

der heiligen", bevattende de Ark des Verbonds, met cherubijnen daarboven aangebracht. De Ark des Verbonds schijnt een langwerpige kist van sittim of accacia-hout geweest te zijn, ongeveer 4.5 voet lang bij 2.5 voet breed en hoog. Ze was van binnen en van buiten met goud overtrokken en het deksel stond bekend als den „Troon der Genade".

De ark was voorzien van ringen, een aan elken hoek en waardoor staven van hetzelfde hout gestoken waren, waarbij zij door de zonen Kohaths gedragen werd (Num. 7 : 9 ; 10:21). Het doel van de ark was om de steenen tafelen te bevatten, waarop God de Tien Geboden had geschreven. Deze waren in de ark en de ark zelf was in het Heilige der Heiligen van den tabernakel en later in Salomo's tempel geplaatst.

De ark werd waarschijnlijk door Nebukadnézar in beslag genomen en vernietigd.

Salomo's Tempel.

De tabernakel bleef het heiligdom der Israëlieten onder Mozes, Jozua, Richteren en de twee koningen (Saul en David). Koning David was de eerste, die voorstelde den tabernakel te vervangen door een steviger gebouw, maar werd verboden zulks te doen, omreden zijn overtredingen en omdat hij een oorlogvoerder en bloedvergieter was en hoewel hij materialen bijeen liet brengen en schikkingen maakte om een huis voor den Heere te bouwen, was de uitvoering daarvan aan zijn zoon Salomo overgelaten, die, met de hulp van Hiram, koning van Tirus, de groote onderneming in het vierde jaar zijner regeering aanving en het in zeven jaren vervulde, ongeveer 1005 vóór Christus, volgens de erkende tijdrekening. Bij de vergelijking van Salomo's tempel en den tabernakel (zooals beschreven in I Kon. 6 ; II Kron. 2 en door Josephus, hoofdstuk 3), treft ons het eerst van allen dat alle rangschikkingen eender en de afmeting der onderverdeelingen precies het dubbele van den tabernakel waren. Zoo was het Heilige der Heiligen in den tabernakel een kubiek van 15 voet, in den tempel was het 30 voet. De heilige plaats of de voorste helft in den tabernakel was 15 voet breed bij 30 voet lang en 15 voet hoog. In den tempel waren al die afmetingen precies het dubbele. Diensvolgens was de geheele tempel 90 voet lang, 30 voet breed en 30 voet hoog. Het voorhof in den tabernakel was $7\frac{1}{2}$ voet diep, in den tempel was hij 15 voet; de breedte in beide gevallen de breedte van het gebouw zijnde. Salomo's tempel werd door Nebukadnézar ongeveer 600 jaar vóór Christus verwoest, na door de Israëlieten ongeveer 400 jaren gebruikt te zijn.

De Tempel van Zerubbabel.

Slechts zeer weinig is in geschrift behouden aangaande dezen tweeden tempel, die door de Joden werd gebouwd. Hij verrees op

dezelfde plaats, waar Salomo's tempel eens gestaan had, ongeveer 520 vóór Christus, toen een aantal der kinderen Israëls van Babylon, na hun 70-jarige ballingschap, waren teruggekeerd. Maar daar zijn sommige afmetingen in den Bijbel en ergens anders gegeven, die uiterst belangwekkend zijn en den onderzoeker punten van vergelijking verschaft, met de tempels die daarvoor bestonden, of nadien opgericht werden. De eerste en meest geloofwaardige zijn die gegeven in het Boek van Eŷra (hoofdstuk 6 : 3), alwaar, volgens bevel van Kores, staat: „Het Huis Gods te Jeruzalem, dat Huis zal gebouwd worden ter plaatse waar zij offeranden offerden en de fundamenten daarvan zullen zwaar zijn; zijn hoogte van zestig ellen en zijn breedte van zestig ellen; met drie rijen van grooten steen en één rij van nieuw hout.” Josephus quoteert deze aanhaling bijna woordelijk, maar stelt ons in staat om het woord „rij” zoo goed als zeker te kunnen omzetten in „verdieping”, zooals ons den zin leidt om aan te nemen. De andere afmetingen van 90 voet breed is 30 voet meer dan Salomo's tempel. Doch er is geen rede om de juistheid daarvan te betwijfelen, want wij ontleenen aan Josephus en de Talmud beide, dat dat de afmetingen waren, die voor den herbouw van den tempel aangenomen werden. Van deze afmetingen leeren wij dat, wanneer de priesters en Levieten en de ouderlingen der familiën troosteloos waren bij de herinnering hoeveel kostbaarder de oude tempel was dan die, welke ze door hun armoede juist hadden gebouwd (Eŷra 3 : 12), dan was het zeer zeker niet omdat hij kleiner was, daar bijna alles één derde was vergroot.

Tempelenbouw.

Wanneer wij deze tempelen bespreken, moeten wij bedenken dat hun afmetingen maar gering waren, dat zelfs de tempel van Zerubabel niet grooter was dan velen onzer vergaderplaatsen en de tempel van Salomo was nog kleiner. Het was het kwistige vertoon van kostbare metalen, de kunstig gebeeldhouwde versieringen en de schoonheid der weefstoffen, welke haar pracht uitmaakten en haar zoo kostbaar in de oogen van 't volk deden zijn. (Smith's Dictionary).

De Tempel van Herodus.

Nadat de Israëlieten hun tweeden tempel bijna 500 jaren hadden gebruikt, ondernam Herodus de Groote, die door de Romeinen tot koning over de Joden was aangesteld, om den tempel van Zerubabel te veranderen en te herbouwen, schijnbaar met het doel om zich de gunst der Joden te verwerven. Onze kennis van dezen, den grootsten der Joodsche tempelen, ontleenen wij bijna geheel aan de oorkonden van Josephus en voor een klein gedeelte aan den Talmud.

(Wordt vervolgd.)

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

**„Leert en vermaant elkander met psalmen en lofzangen en
geestelijke liedekens, zingende den Heere met
aangenaamheid in uw hart”.**

Wat een schat van vreugde, blijdschap en troost is er te vinden in het zingen van geestelijke liederen, die onze vreugde uitdrukken, blijdschap te kennen geven of troost afsmeeken van omhoog. Het gezin, waar de lofzangen dagelijks gehoord worden, is immer meer bereid om den geest van God in hun midden te hebben en tot de persoon, die aanwendt om de woorden te overpeinzen die hij zingt, komen de liederen Zions met een wonderlijke passelijkheid aan de stemming, waarin hij moge verkeerden, om uiting te geven aan zijn innerlijke gevoelens en staan hem bij in moeilijke tijden, wanneer opbeuring en vertrouwen van zulk een onschatbare waarde zijn. Inderdaad als wij bij geestelijk gezang trachten na te denken, zullen wij meer en meer de kracht en aanvuring gevoelen, die daarin schuilt.

Wat innig, machtig schoon en vol van meening zijn dan ook de liederen, die ons ten dienste staan en door ons aangeheven kunnen worden. Wat een invloed kunnen zij teweeg brengen in ons leven, indien wij met hart en ziel probeeren in praktijk te brengen datgene wat wij zingen.

Hoe menigmaal komt het in ons dagelijksch leven voor, dat wij in ons spreken tot onze huisgenooten, naasten of diegenen, waar wij in den loop van de dagtaak mede in aanraking komen, woorden bezigen, die niet al te liefelijk zijn en niet al te wel uitdrukken, dat wij trachtende zijn om den Meester na te volgen. Tot diegenen, die met gevoel en nadenken in het verleden „LAAT ONS VRIENDELIJKE WOORDEN STEEDS SPREKEN, TEHUIS OF WAAR W' OOK MOGEN ZIJN” gezongen hebben, komen deze woorden en melodie terug en de stille, zachte stem van den Trooster herinnert hun dat hun woorden zonnestrallen moeten zijn om de duisternis te verbreken van het dagelijksche, hetwelk voor velen al bitter en hard genoeg is. En de waarheid komt als een openbaring van het „ZIE, WIJ ZAAIEN, ZAAIEN DAAG'LIJKS, ZOOVEEL, ZAAD VAN GOED EN KWAAD” en het betrachten, niet door woorden alleen, maar door daden, om datgene te zaaien, hetwelk voort zal komen en vrucht dragen en met vreugde

door den Heiland geogst kan worden, wordt gemakkelijker en uitvoerbaar.

Is er een beter middel om onszelf te aanschouwen zooals wij zijn en het spiegelbeeld van ons geweten en handelingen voor de oogen te krijgen, als wij in ons eigen waan en eigen verheerlijking, anderen wenschen te berispen of te beschimpen voor de fouten, die zij begaan, dan: „ALS GIJ FOUTEN WILT BERISPEN, DIE GÉ SOMS IN ANDREN ZIET, VRAAG UW HARTE EÉR HET OORDEELT, HEB IK ZELF DIE FOUTEN NIET?” Het oordeel, bijna uitgesproken, stokt in onze keel en wij worden beschaamd, omdat het spiegelbeeld zoo klaar aantoot, dat wij zoo klein en..... zondig zijn, en de Geest fluistert: „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke maat gij meet, zal u wedergemeten worden.”

Hoe menigmaal „als de weg soms door verzoeking leidt, dat ons hart in 't strijduur beeft”, als wij in zorgen bekneld zijn en alles ons tegenloopt, vrienden ons verlaten die wij beminden en een ledig gevoel zich van ons meester maakt, wij ons biddend tot den Heere begeven, dat het hart u toezingt: „IK HEB EEN HEILAND, HIJ PLEIT BIJ MIJN VADER, EN WIE M' OOK VERLATE, HIJ BLIJFT MIJ NABIJ. ZIJN OOG SLAAT MIJ GADE IN TEËDERST ERBARMEN”. Een nieuwe, zalige hoop vuurt de ziel aan en een onbeschrijfelijke vrede overmant het gemoed, een beproeving is overwonnen, een andere steen gelegd aan ons huis, hetwelk wij bouwende zijn voor onze woonplaats in den hemel.

In den dagelijkschen ommegang met onze mede-natuurgenooten aanschouwen wij zoo dikwijls dat de mensch met eigen wijsheid de wegen Gods tracht te doorgronden. Wij slaan gade hoe zij vergeefs een anderen weg zoeken tot heil en geluk, dan die door Jezus en Zijn Apostelen onderwezen. Wij zien in hen onze broeders, onze zusters, geboren uit één en denzelfden Vader, en in het vuur van het Évangēlie verkondigen wij de herstelling aller dingen en probeeren hen te stuiten in hun ijle vlucht naar verderf, maar bespotting en sarcasme is ons loon en een dwaze beschimping van de beginselen van den Zaligmaker is het antwoord op het aanbod van den onschatbaren rijkdom die Jezus aanbiedt en met diep medelijden denken wij: „GIJ DWAZE ZIEL DIE DOOLT, VER VAN HET PAD DER DEUGD”. De drift, die opgewekt werd door den spot, wordt gestild, want evenzeer wordt verstaan en begrepen dat wij geen recht bezitten kwade gevoelens te koesteren en haastige woorden worden in toom gehouden, want plicht is gedaan en het schamen voor de waarheid en onzen Verlosser heeft niet plaats gevonden. Anderen wenschen wij niet te dwingen om onze zienswijze aan te nemen, want wij weten „DAT ELKE ZIEL

IS VRIJ ZIJN WEG TE KIEZEN, WAAR 'T OOK ZIJ", ook zelfs als onze dooden onteerd, mannen die wij weten Gods knechten te zijn, beledigd en de leeringen verdraaid worden met het doel om ons geloof en vertrouwen te schokken, maar nochtans roept het in ons: „OP, ONTWAAKT GIJ BESCHERMERS VAN ZION! ALWEER VALT DE VIJAND U AAN. LAAT UW HARTEN ZIJN ALS DIE DER LEEUWEN, OM MOEDIG GEVAAR TE WEERSTAAN." Het maakt ons sterk en moedig, want wij weten dat vervolging, haat en verwerping niet eeuwig zal duren en ons harte juicht: „WELDRA ZULT GIJ IMMERS KOMEN, DAG DER GROOTSTE HEERLIJKHEID!"

Hoe vaak heeft de mond niet de verwachting kenbaar gemaakt door het diepe verlangen in schoon gezang te uiten: „WIJ WILLEN ZIEN DEN TEMPEL! ZIJN TORENS RIJZEN HOOG!" als wij dachten aan vrienden en bloedverwanten, die wij innig minden, aan vader en moeder ons door den dood ontnomen. Als wij in verbeelding het aangezicht van moeder aanschouwden, wier vriendelijke liefkoozingen nog steeds gevoeld en haar troostende woorden nog steeds gehoord worden, de last van het woord des Heeren door den dienst van Maleachi ruischt door de eeuwen heen en spreekt tot de zinnen: „Zie, Ik zend ulieden den Profet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal; en hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hunne vaders" en Micha mengt zich in en verhaalt ons: „Maar in het laatste der dagen zal het geschieden dat de berg van het Huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen, en de volken zullen tot hem toevloeien: en vele heidenen zullen henegaan en zeggen: Komt en laat ons opgaan ten berge des Heeren en ten Huize van den God Jacobs, opdat Hij ons leere van Zijne wegen en wij in Zijne paden wandelen", en de begeerte jubelt in ons om naar den berg van het Huis des Heeren te gaan en het werk te verrichten voor onze geliefde dooden, en wij zingen ongemerkt: „O, GIJ BERGEN ZOO HOOG".

Rondom ons zijn de teekenen van den afval, die voorspeld was door profeten en apostelen, duidelijk zichtbaar en nemen waar de duisternis die de aarde en de donkerheid die de volken bedekt, en juichen omreden de getuigenis van het Werk der Laatste Dagen, welke wij bezitten het dankgebed tot God: „WIJ DANKEN U, HEER, VOOR PROFETEN, ONS TOT LEIDING IN DEEZ' LAATSTEN TIJD" en verheuging vervult ons als wij aanheffen: „HET NACHTFLOERS WORDT ZWAKKER, DE WERELD WORDT WAKKER!"

Meermalen, als de golven van angst, de winden van wanhoop ons dreigen te doen vergaan, als wij moe en mat zijn gestreden en niet meer voorwaarts denken te kunnen gaan, hoe nabij schijnt dan

de Vaderlijke hand, als de woorden tot ons komen en wij zachtken zingen: „ALS DE LEVENSSSTORMEN WOEDEN, OM MIJ HEEN OP ZEE OF LAND, DAN ZAL IK MIJN TOEVLUCHT ZOEKEN IN DE SCHADUW VAN GODS HAND”, en dan komt Zijn vertroosting en verzekering, dat Hij een toevlucht en genegen en bereid is om ons met Zijn liefde te bedekken.

Geen wonder dat Paulus de gemeente te Efeze aanraadt: „Wordt vervuld met den Geest; sprekende onder elkander met psalmen en lofzangen en geestelijke liederen, zingende en psalmende den Heere in uw hart”. Een raad, die voor ons heden ten dage in zich dezelfde waarde vervat en ons aan zou moeten sporen het gezang een uiting van de ziel, een gebed tot God te maken. C. Z.

DE MORMONEN. *)

(Vervolg.)

Over een Mormonenmissie in Holland berichtte in Maart 1922 de *N. R o t t e r d. C o u r a n t*. Hoewel sterk sceptisch tegenover alle kerkgenootschappen, zooals het een *N. R. C o u r a n t* past, voelt dat blad toch wel eenige neiging voor de Mormonen. Het licht om de nuchterheid der Hollanders en smaalt: „Daar smullen wij aan den Mormonenschrik te Londen, en wij weten niet eens, dat ook Holland door Mormonen bedreigd wordt. Hoe weinigen hebben gebruik gemaakt van de gelegenheid, nu eens echt te gruwen van de lijfelijke ontmoeting met het gevaar. Is het gemakzucht, die ons drijft naar de tweedehands-sensatie in de bioscoop, doch ons thuis doet blijven van een bijeenkomst, waar heusche Mormonen te zien en te hooren zijn, en waar gij, jongedame met uw romantisch gemoed, door een troep baarlijke ouderlingen van Joseph Smith wordt omsingeld, en met pamfletjes gepaaid of met toespraakjes in een Indiaansch-Engelsch koeterwaalsch wordt bestookt?” (18 Maart, Ochtendbl.)

Het is te begrijpen, dat de Mormonen, nagenoeg alleen uit de Protestanten gerecruteerd, in hun terminologie en godsdienstoefeningen veel van de Protestanten hebben overgehouden, en dat de correspondent van de *N. R. C o u r a n t* noch uit de circulaires en vliegblaadjes, noch uit het openingswoord, noch uit den inleidenden zang der vergadering wist, dat hij zich in de vergadering eener Inwendige Zending der Mormonen bevond.

„Eerst toen de leider een der naast hem op het podium zittende heeren verzocht de bijeenkomst met gebed te openen, kregen we

*) Overgenomen uit „Studiën” (Katholiek) tijdschrift voor Godsdienst, wetenschap en letteren, Februari 1923.

zekerheid", zegt hij, „Er was een eigenaardig draaitje in dit gebed, dat onze buurman, een deskundige in Mormoonsche aangelegenheden, onmiddellijk herkende van de godsdienstoefeningen, die hij bij de Mormonen had meegemaakt. En toen deze heer in zijn gebed ook Joseph Smith dankbaar herdacht, was het uitgemaakt, dat we ons te midden van heusche Mormonen bevonden." (18 Maart, Ochtendbl.)

Bij het beschrijven der vergadering is de correspondent wonder goed over de secte te spreken. „De Mormonzending draagt ook al weer het eschatologisch karakter." De begeerte naar behoud, zoo ongeveer lazen we, drijft velen, die in deze treurige tijdsomstandigheden „de officieele kerkgenootschappen te lauw en te nuchter vinden, naar de Mormonen, evengoed als naar de Maranatha-bijeenkomsten." De reporter noemt verder hun betoogtrant voor de schare, „die voor de gedachte aan het laatste oordeel ontvankelijk is..... uitermate geschikt." Hun voordracht is volgens hem zakelijk „als de uiteenzetting van een wiskundeleeraar."

Katholieken en Protestanten van elke secte gelden voor de N. R. C o u r a n t voor evenveel; maar de Mormonen, die nauwelijks meer tot het Christendom behooren, hebben een schreefje voor. Gelijk de Dominicanen, zoo gaat zij voort, in hun betoog „uitsluitend voor niet-Katholieken uitgaan van de bewijsplaatsen omtrent de rots en de sleutels", zoo hebben ook de Mormoonsche zendelingen hun teksten.

Zoo voor de inspiratie het vers van Amos (3 : 7) : „Want geen woord doet de Heere God, zonder dat Hij zijne verborgenheid geopenbaard heeft aan zijne dienstknechten, de profeten."

Kennelijk spot de recensent van de N. R. C. met elke christelijke belijdenis, wanneer hij zegt, dat ook de Mormonen het thans nog noodig vinden „gebruik te maken van de bemiddeling der Kerk. Welke Kerk? Natuurlijk de éénige, de ware Kerk, de Kerk, die de a u t o r i t e i t heeft bewaard. Rome beweert deze Kerk te zijn en de Gereformeerde Kerk beweert het ook; waarom zouden ook de H e i l i g e n d e r l a a t s t e dagen het niet beweren?" Met de Joodsche Kerk spot de N. R. C t. altijd veel minder. Bijna even billijk en zacht is zij voor de Mormonen. Zij gunt hun de autoriteit als Kerk en voegt er bij, dat zij die „op de meest positieve wijze hebben bewezen. „Wie zou aan dezen ketter zijn letter ook niet gunnen?" (19 Maart '22, Ochtendbl.)

Met zekere blijdschap telt de N. R. C o u r a n t een paar dagen daarna (22 Maart '22 Avondbl.) de „aantrekkelijkheden" der Mormonen op. „Behalve de eschatologische bekoring" vindt zij er ook nog de aantrekkelijkheid van het conventikel met zijn eigen schibboleth tegenover de ongewijde wereld." Men denke aan de „onderdompeling", aan het uitheemsche tintje, waarmee hun beweging is gekleurd." Zoo b.v. het Angelsaksisch en het bijna

onverstaanbaar Hollandsch; zelfs de naam van den Amerikaanschen president der zending, Lillywhite geheeten, moet prestige geven. Hun getuigenis roemt het liberale blad, omdat ze niet „betaald” zijn en niet gestudeerd hebben. Maar tot de niet betaalden behooren ook vele geestelijken, de religieuzen en missionarissen, over welke men echter de N. R. C. nooit hoort kikken. Dat de zending „ondeskundig” was, maakte haar tot een onwetenden troep, die zich in haar bescheidenheid met één sprong tot de hoogte der Apostelen ophief en op voortdurende inspiratie moest rekenen. Triumfantelijk laat hierop de N. R. C. volgen: „Tegen deze concurrentie moeten alweer de officieele kerkgenootschappen het afleggen.”

Vlakweg godslasterend is het, wat dezelfde courant neerschrijft over het godsbegrip der Mormonen. Wij noemden het een enorme dwaasheid, dat de getuigende ouderling te Amsterdam „verkonddigde, dat men alleen een God kan liefhebben, dien men begrijpt. Een God, die in 't kleinste menschenhart woont en bovendien alom tegenwoordig in de wereld, is niet te begrijpen. Maar zóó heeft God zich in den Bijbel ook niet geopenbaard. De God van den Bijbel is een menschvormig God; die God at met Abraham, wandelde met Henoch en sprak met Mozes. Zoo'n tastbaren God kan men liefhebben.” En dien philosophischen en theologischen onzin noemt het deftige, liberale blad een „aantrekkelijkheid” van het systeem der Mormonen.

Ook de veelwijverij neemt de N. R. C. bij de Mormonen zoo maar niet aan. „M i s s c h i e n moge de oorsprong van het Mormonisme met de veelwijverij zijn besmet”, zegt hij. Het begin was echter juist niet besmet, maar eerst op het laatst van zijn leven heeft Smith de beruchte openbaring er voor onvangen; en de polygamie bloeide bij de „Heiligen der latere dagen” onder de presidenten Young, Taylor, Woodruff, Snow († 1901). Ze behoorde tot het wezenlijke van hun godsdienst. „Zijn religie-leven” beteekent dan ook nog heden: meer vrouwen hebben. Geen wonder dan ook, dat de polygamie niet principiëel, maar alleen onder den druk van buiten heeft opgehouden.

In het buitenland, en met name in Engeland, was men over de propaganda der Mormonen niet gerust. De N. R. C. is natuurlijk niet bang. Integendeel, uit haar lofspraak zou men haast besluiten, dat zij in de bekeering van het Protestantisme tot het Mormonisme niet zooveel kwaad ziet. „Alle misbaar van de Daily Express ten spijt”, zegt zij, „kan het vaderland ten opzichte van het Mormoonsche gevaar gerust wezen.”

M a x (M a a s b o d e, no. 17832, Avondbl. 12 Nov. '21) is „verre van gerust”... en hij vraagt: is het niet te vreezen, dat ook het Mormonisme zijn vleugels nog breeder zal uitslaan? Er is maar één redmiddel, zoo gaat hij door, en dat is terugkeer tot den leven-

den God. Het succes van het Mormonisme dient de volkeren van Europa en Amerika wakker te schudden. Als wij ons tot Hem bekeeren, zal God zich ontfermen en den leugenprofeten van het Mormonisme den mond snoeren. Als wij ons niet verootmoedigen, als Mammon gediend wordt en God wordt vergeten, dan kan het gebeuren, dat God het Mormonisme ging gebruiken als zijn geesel om er het blanke ras mee te tuchtigen". Geen enkel goed Christenmensch zal dit redmiddel overbodig noemen.

P. ALBERS.

Hierop verscheen van „Mormoonsche" zijde het volgende antwoord onder de rubriek:

Lezers en Redactie.

DE MORMONEN.

Mijnheer de Redacteur,

Mag ik, volgens het gouden Hoor en Wederhoor, plaatsruimte vragen voor het volgende, geschreven naar aanleiding van het artikel van den heer P. Albers („Studiën", Febr. 1923) over de Mormonen? Bij voorbaat mijn oprechten dank.

Om mee te beginnen: als „studie" viel mij het artikel tegen. Klakkeloos wordt herhaald wat anti-Mormonen in den loop der jaren opgedischt hebben over den stichter van het Mormonisme: een „landlooper" en „waarzegger". Een ander niet-Mormoon, dr. Robert C. Webb, die een lijvig en doorwrocht boek schreef over Joseph Smith en zijne stichting (*The Real Mormonism*, Sturgis & Walton Co., New-York, 1916) zegt:

„Wij mogen er ons dan op voorbereiden, dat een zorgvuldige studie van Smith's leven en werk, een studie, zooals men zonder bezwaar aan elk historisch persoon verleent — en zelfs Judas Iscariot heeft zijn verdedigers gehad — het verrassende feit aan het licht zal brengen dat wij, waar vele schrijvers slechts een vulgair en bedorven charlatan hebben gevonden, ontdekken zullen een geboren leider, krachtig en verstandig, een wáár hervormer langs verschillende lijnen, een doorkneed Bijbelstudent en een leeraar van godsdienst, moraal, sociologie en volksbestuur, met een ware boodschap, die klaarblijkelijk trachtte al zijn beweringen te handhaven.

„Reeds aan het begin onzer studie vinden wij een reeks van beweerde „getuigenissen" omtrent bekende traditioneele beschuldigingen tegen Joseph Smith en al zijn familieleden: beweringen van verdorvenheid van allerlei aard, gewoon en buitengewoon, die, in weerwil van verscheiden onbestaanbaarheden en niets-ter-zake-doende dingen, „met huid en haar" geslikt worden door den doorsnee-criticus en student van het Mormonisme".

(Wordt vervolgd.)

Conferentie aankondiging.

De groote Amsterdamsche conferentie zal Zondag 16 Maart gehouden worden.

Groote openbare vergaderingen des morgens 10 uur en des avonds 7 uur in het Gebouw Frascati, Oudezijds Voorburgwal 304.

Een vergadering voor de leden der Kerk des namiddags 2 uur in de zaal Lijnbaansgracht 241, 3 hoog.

Zendingenvergadering 15 Maart des namiddags 1 uur.

Ambtenaren- en ambtenaressenvergadering Zaterdag-avond 15 Maart des avonds 8 uur.

Maandagavond 16 Maart des avonds 8 uur zal er als gewoonlijk een **feestavond** gehouden worden voor zendingen en leden.

De Amsterdamsche conferentie, onder de bekwame leiding van ouderling Johan Noorlander, heeft in het afgelopen jaar veel succes genoten en er wordt verwacht dat deze conferentie grooter zal zijn dan eenige, welke ooit in Amsterdam gehouden is geworden.

Komt allen!!!

Josephieten.

Zoo juist van den drukker ontvangen een boekwerkje, getiteld: OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE” KERK. DE OPVOLGING IN HET PRESIDENTSCHAP DER KERK. Het werkje beslaat 63 pagina's en weerlegt duidelijk en klaar sommige van de valsche beweringen van de leden van de „Gereorganiseerde Kerk”. Prijs 40 cent.

INHOUD.

De herstelling van het		De Mormonen	blz. 76
Evangelie	blz. 65	Conferentie-aankondiging.	„ 80
Het bouwen van Tempelen.	„ 69	Josephieten	„ 80
Leert en vermaant elkander			
met psalmen en lozangen			
en geestelijke liedekens,			
zingende den Heere met			
aangenaamheid in uw hart	„ 73		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.